

[Henning Hasle.]

som Ministerierne saaledes berammer dertil. Det er et urimeligt Pres at lægge paa Rigsdagen, et Pres for at tvinge bestemte Meningen igennem kan det tilmed undertiden være, og under alle Omstændigheder er det urimeligt, at der ikke levnes Tid til ordentlige Forhandlinger med de interesserede Parter og til at overveje de forskellige Forslag. Om det i nærværende Tilfælde vil kunne lykkes at gennemføre dette Forslag i Løbet af 5 Dage, skal jeg lade være usagt, men jeg vil dog sige her, at den Dag kan ikke være fjern, da vi fra vor Side ikke vil være med til at behandle Forslagene paa den Maade.

Hvad selve det foreliggende Lovforslag angaar, har Lejespørgsmaalet jo gennemgaaet en ganske særlig Udvikling her i Landet. Den Politik, der har været Ministeriets, og som er støttet af det overvældende Flertal paa Rigsdagen, var jo fra Begyndelsen den, at det gjaldt om at undgaa Inflation, at det gjaldt om at holde Priserne nede, og det første og afgørende Skridt paa denne Bane var jo paa et meget tidligt Tidspunkt af Krigen Prisstoppet over for Lejen. Desværre er det ikke lykkedes paa andre Omraader at etablere en lignende fast Politik. Vanskelighederne har jo ogsaa været overvældende, og paa nogle Omraader har det været helt umuligt. Men saa rejser der sig ganske vist det Spørgsmaal, om man i det lange Løb kan holde een bestemt Pris nede, medens alle andre Priser stiger. Hvad angaar Huslejespørgsmaalet, er Forholdet ganske særlig grelt derved, at det offentlige, samtidig med at Huslejen fastholdes i Størrelse, paalægger Husejerne en Række Udgifter, som ikke kan overføres. Jeg tænker her ikke mindst paa Udgifterne til Luftbeskyttelsesforanstaltninger og paa de i visse Tilfælde meget høje Skattepaalæg. Disse lader man Ejerne bære og siger, at de kan ikke fordele paa Lejerne; der maa ikke røres ved Lejen, og man maa ikke opsigte Lejerne. Det er klart, at i det lange Løb kan en saadan Politik ikke gennemføres; et Stykke Tid kan det naturligvis gaa, men i det lange Løb maa der være Ret og Rimelighed i Forholdene, og jeg tvivler heller ikke om, at den højtærede Indenrigsminister med hele sin Indstilling ønsker at gøre Ret og Rimelighed til begge Sider. Jeg ser da ogsaa, at det her foreliggende Forslag tager Hensyn til begge Sider, søger at gøre det lempeligere at komme igennem, og da dette er Hovedtonen i Lovforslaget, kan jeg ogsaa sige, at Det konservative

Folkparti vil undergive Forslaget en villig Behandling her i Tinget.

Valdemar Sørensen: Jeg har ikke mange Bemærkninger at gøre til et Lovforslag, der fortsætter en Lovgivning, hvis umiddelbare Nødvendighed er helt indlysende under de Forhold, vi lever under. Var ikke disse Forhold til Stede, havde vi jo en Lovgivning om Lejeforholdet, som jeg tror efterhaanden virker, som den var tænkt at skulle virke.

Med Hensyn til de Ændringer, den højtærede Minister har indført i dette Forslag, har det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen allerede peget paa en, nemlig den Løsnelse af Opsigelsesreglerne for de saakaldte urolige Lejere, der er foretaget i Forslagets § 5. Jeg maa sige derom, at min Grundbetragtning er den samme som det ærede Medlem Hr. Einer-Jensens. Jeg synes, at selv om man kan mene, at man vil rydde Vejen lidt for Adgangen til at faa urolige Lejere væk, hvad vi alle sammen er enige i, er det uheldigt, at man samtidig løsnr Reglerne for Lejeforhøjelse for visse Kategorier af Lejligheder. Man vækker derved i en vanskelig Tid en Slags Lyst, man stimulerer Tilbøjeligheden til at finde Folk urolige for at kunne komme til at lægge paa Huslejen, naar Lejligheden bliver ledig. Jeg tror, det er meget uheldigt. Under den forrige Verdenskrig fik Huslejelovgivningen paa lignende Maade højest uheldige Virkninger. Det vil formodentlig ikke gentage sig paa samme Maade, men alligevel synes jeg, denne Tendens med Rette kan kritiseres.

Nu ser jeg saaledes paa det, at den Form, den højtærede Minister har givet Bestemmelsen, i og for sig er hensynsfuld over for Lejerne, for den sikrer dem dog en vis Opsigelsesfrist; efter den almindelige Huslejelov er Regelen den, at hvis det kan dokumenteres, at Lejeren er urolig, kan Lejeforholdet ophæves straks uden Opsigelse, hvorimod Bestemmelsen her gaar ud paa, at han skal have den normale Opsigelse efter sin Kontrakt. Jeg kan ogsaa indrømme, at selve Udtrykket, at man i Stedet for at godtgøre, at Lejeren er urolig, blot skal sandsynliggøre det, har en dobbeltsidig Virkning, idet det ogsaa virker paa Boligretten; Boligretten maa paa sin Side med denne Lov i Haanden kunne sige: Ja, men saa er det ogsaa nok for os at sandsynliggøre, at en Mand ikke er urolig. For saa vidt synes jeg altsaa ikke Bestemmelsen er saa streng, som man kunde befrygte, naar en saadan Bestemmelse overhovedet indføres,